

ஸ்ரீ பிள்ளை-காசாரியர் அருளிச்செய்த

அர்த்தபஞ்சகம்

Artha Panchakam

of Sri Pillai Lokacarya

With English translation & commentary by Sri A. Govindacarya Swamin.

Published in the J.R.A.S of GB and Ireland, 1910.

ஸம்ஸாரியான சேதநனுக்குத் தத்வஜ்ஞாநம் பிறந்து உஜ்ஜீவிக்கும்போது அர்த்தபஞ்சக ஜ்ஞாநம் உண்டாகவேணும். அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞாநமாவது 1. ஸ்வஸ்வரூப, 2. பரஸ்வரூப 3. புருஷார்த்தஸ்வரூப 4. உபாயஸ்வரூப 5. விரோதிஸ்வரூபங்களை உள்ளபடி அறிகை. இவற்றி- ஓரொருவிஷயந்தான் அஞ்சபடிப்பட்டிருக்கும்.

1. ஸ்வஸ்வரூபம் என்கிறது ஆத்மஸ்வரூபத்தை; ஆத்மஸ்வரூபந்தான் - நித்யர், முக்தர், பத்தர், கேவ-ர், முமுகூக்களென்று ஐந்து.

2. பரஸ்வரூபம் என்கிறது - ஈஸ்வரஸ்வரூபத்தை; ஈஸ்வரஸ்வரூபந்தான் - பரத்வம், வ்யூஹம் விபவம், அந்தர்யாமித்வம், அர்ச்சாவதாரமென்று ஐந்து.

3. புருஷார்த்தஸ்வரூபம் என்கிறது - புருஷனா- அர்த்திக்கப்படுமது புருஷார்த்தம். அந்தப் புருஷார்த்தந்தான் - தர்ம, அர்த்த, காம, ஆத்மாநுபவ, பகவதநுபவமென்று ஐந்து.

4. உபாயஸ்வரூபமென்கிறது - கர்ம, ஜ்ஞாந, பக்தி, ப்ரபத்தி, ஆசார்யாபிமாநமென்று ஐந்து.

5. விரோதிஸ்வரூபமென்கிறது - ஸ்வரூபவிரோதி, பரத்வவிரோதி, புருஷார்த்தவிரோதி, உபாயவிரோதி, ப்ராப்திவிரோதியென்று ஐந்து.

The soul - which is whirled in the vortex of evolution; in other words, entangled in the cycle of births and deaths, or subjected to the vicissitudes of bodily existence, or trammelled in the meshes of matter, if it would escape from this orthodox, i.e. gain deliverance from these vicissitudes, should obtain a knowledge of the Five Truths or Principles, and, shaping his conduct on such knowledge, secure salvation.

The Five Truths or Principles are those of -

A. Sva-svarUpa - Own self or Soul.

B. Para-svarUpa - Higher Self or God.

C. PurusArtha-svarUpa - Goal or End.

D. Upaya-svarUpa - Means.

E. VirOdhi-svarUpa - The anti or opposite to these, which may be called "agnosis", "nescience", "sin", and so forth, according to the context.

Classification of Artha-Pancaka (or the Five Truths)				
Sva-svarUpa Nature of Soul	Para-svarUpa Nature of God	PurusArtha-svarUpa Nature of Goal	UpAya-svarUpa Nature of Means	VirOdhi-svarUpa Nature of obstructions
1. Nitya, the Free 2. Mukta, the Freed 3. Baddha, the Bound 4. KEvala, the Isolate or the Aloof 5. Mumuksu, the Would-be Free.	1. Para, the Supreme 2. VyUha, the Grouped 3. Vibhava, the Multiplied 4. AntaryAmi, the Internal Ruler 5. ArcA, the imaged.	1. Dharma, Duty 2. Artha, Wealth 3. KAma, Joys 4. AtmAnubhava, Soul-bliss 5. Bhagavad anubhava, God bliss.	1. Karma, Good Acts 2. JnAna, Knowledge 3. Bhakti, (Love-) Faith 4. Prapatti, (Surrender) Faith 5. AcAryAbhimana, Mediator.	1. SvarUpa-virOdhi, Anti-Soul 2. Paratva-virOdhi, Anti-God 3. PurusArtha virOdhi, Anti-Goal 4. UpAya-virOdhi, Anti-Means 5. PrApti-virOdhi, Anti-fruit.

1. ஸ்வஸ்வரூபம்

1. Sva-svarUpam or Soul Principle

Sva-svarUpa means "Nature", "principle", "property" or "Essence". The knowledge of a thing consists in knowing its Nature, or knowing that Principle, by means of its properties. It is this truth, or knowledge, which is epitomized in this treatise.

The Own self is the Soul, so called as being owned as the Self or what is connoted by the expression 'I', the Sun and the meum contingent thereon. This truth, or Principle of Own self or the Soul, is subsumable under five categories.

- 1.1 The Nityas, the Free (Ever free).
- 1.2 The Muka, the Freed.
- 1.3 The Baddha, the Bound.
- 1.4 The KEvala, the Isolate or the Aloof.
- 1.5 The Mumuksu, the Would be Free.

1. இவற்றி- நித்யராவார் - ஒருநாளும் ஸம்ஸார ஸம்பந்தமாகிற அவத்யமின்றிக்கே நிரவத்யராய், பகவதநுபவாநுக- யைகபோகராய், "வானிள்வரசு வைகுந்தக்குட்டன் வாசுதேவன்" என்கிற ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனுக்கு "விண்ணாட்டவர் முதுவர்" என்கிறபடியே பட்டங்கட்டுகைக்கு உரியரம்படி முப்பரான மந்த்ரிகளாய், ஈஸ்வரநியோகாத் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களைப்பண்ணவும் ஸக்தராய், பரவ்யூஹாதி ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் தொடர்ந்தடிமை செய்யக்கடவராய், கோயி- கொள்தெய்வங்களான ஸைநைமுத-யார் தொடக்கமான அமரர்கள்.

The Nityas, or the ever free, are those angelic spiritual beings, or blessed souls who have never known conditioned existence; in other words, who are never involved in the wheel of worldly careers (samsAra); beings who are ever in a state of Bliss; beings whose wills are ever in conformity with the will of Bhagavan (the Blessed or God); beings who are endowed with the previlage, or possess the estate, by virtue of which they are able to perform the function of supreme advisers in all His schemes of the Kosmos; beings with the powers by delegation, to make and unamke worldly systems; beings who

remain at the side of God, His constant comrades and surrogates in all His doings, accompanying Him in all His various incarnations, or avatAras; beings who are entitled to perform the high offices of anointing and installing God Himself upon His throne; the constant servants of God, as free from systems of smasAra, but as interested in it as God Himself, and bearing such significant epithets as VisvaksEna (the High Lord of Hosts), Ananta, Garuda etc.

2. முக்தராவார் - பகவத் ப்ரஸாதத்தாே- ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தா- வந்தக்ே- மெ- ங்களெ- -ாம் கழிந்து பகவத்ஸ்வரூப ரூப குண விபவங்களை அநுபவித்து, அவ்வநுபவஜநிதப்ரீதி உள்ளடங்காமையாே- வாயாரப் புகழ்ந்து, மீட்சியின்றி வைகுந்தமாநகரத்திே- களித்து ஆநந்திக்கிற முனிவர்கள்.

The Muktas or the Freed, are those who, by the garce of Bhagavan (God), have been liberated from all the pains and taints contingent on their conjunctive existence with matter (prakriti); whose taste in the fullest measure the blissfulness of Bhagavan in all His several aspects of Essence (SvarUpa), Person (rUpa), excellence (guna) and Glory, or the Pageant (vibhava); who by reason of such devine joy overflowing the bounds of their being, burst into paeans of praisem and so dwell for ever and ever, drowned in rapturous delights, in the eternal regions of Heaven, called Vaikuntha, never more to return into the migrations of material existence.

3. பத்தராவார் - பாஞ்சபௌதிகமாய், அநித்யமாய், ஸுகது:க்காநுபவபரிகரமாய், ஆத்மவிஷே- ஷத்தி- தர்ஸந ஸ்பர்ஸநயோக்யம- -ாதபடி அஸுத்தாஸ்பதமாய், அஜ்ஞாந அந்யதாஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாநஜநகமான ஸ்வதேஹமே ஆத்மாவாகவும், ஸப்தாதி விஷயாநுபவ ஜநிதமான ஸ்வதேஹபோஷணமே புருஷார்த்தமாகவும், ஸப்தாதிவிஷயாநுபவத்துக்கு உறுப்பாக வர்ணாஃரம தர்மங்களை அழியமாறியும், அஸைவ்யஸைவைபண்ணியும், பூதஹிம்ஸைபண்ணியும், பரதார பரத்ரவ்யாபஹாரம் பண்ணியும், ஸம்ஸாரவர்த்தகராய், பகவத்விமுககரான சேதநர்.

The Baddhas, or the bound, are those souls who are turned away from the Bhagavan (God): (1) by reason of their illusorily identifying their selves (souls) with the bodies which they wear; constituted as these bodies are of the five material elements - impermanent cause of joy and grief - corrupt, so that in the absense of the indwindling spirit (soul), they are unfit for the sight or touch - and which breed the mental aberrations, such as ignorence (ajnAna), misapprehension (anyathA-jnAna) and reversed apprehension (viparitha-jnAna) and (2) by reason of their notion that pandering to the pleasures of the body (catered to by the five fold thralls of objects, sound, touch sight, taste and smell) is the be-all and end-all of their existence. To secure such pleasures of senses, they infringe all the salutary dictates comprised in the system known as varna and Asrama, become slaves to worldlings, inflict cruelty on creatures, seize others's wives and wealth, and thus swell the ranks of the mundane.

4. கேவ- னாவான் - தனியிடத்திே- மிகவும் கூுத்திபாஸைகளாே- ந-ிவுபட்டவன், பக்யாபக்ய விவேகம் பண்ணமாட்டாதே தன்னுடம்பைத் தானே ஜீவித்து ப்ரஸந்நாமாபோே- ஸம்ஸார தாவாக்நியாே- தப்தனானவன் - ஸம்ஸார து:க்கநிவ்ருத்திக்கு உறுப்பாக ஸாஸ்த்ர ஜந்ய ஜ்ஞாநத்தாே- ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகம் பண்ணி ப்ரக்ருதி - து:க்காஃரயமாய், ஹேயபதார்த்தஸமுதாயமாய் இருக்கிற ஆகாரத்தையும், ஆத்மா - ப்ரக்ருதே:பரனாய், பஞ்சவிம்சகனாய், ஸ்வயம்ப்ரகாஸனாய், ஸ்வதஸ்ஸுகியாய், நித்யனாய், அப்ராக்ருதனாய் இருக்கிற ஆகாரத்தையும் அநுஸந்தித்து, முன்பு தான் பட்ட து:க்கத்தின் கநத்தாே- இவ்வ- ப்ரஸத்திே- கா- தாழ்ந்து, உணர்முழுந-மான பரமாத்ம விவேகம் பண்ணமாட்டாதே, அமுதவெள்ளத்தானாஞ்சிறப்புவிட்டு, அவ்வாத்மப்ராப்திக்கு ஸாதநமான ஜ்ஞாநயோகத்திே- நிஷ்டனாய், யோகப-மான ஆத்மாநுபவமாத்ரத்தையே புருஷார்த்தமாக அநுபவித்து, பின்பு ஸம்ஸார ஸம்பந்தமும், பகவத்ப்ராப்தியும் அற்று, யாவதாத்மபாவி அஸரீரியாய்க்கொண்டு திரிவானொருவன்.

The kEvalas, or the Isolate or aloof, are those souls who feel like creatures stranded in solitude and who,

stung by hunger and grown listless, devour their own flesh for food. They aspire to escape from the fires of samsAra (consortship with matter) that consume them, and seek retirement into their own solitary selves. These take sedulously to studies of the science of the soul, because they have come to discern that the soul is an entity distinct from the body, and that the latter (the body) is the seat of sorrow and the compund of corruption, while the former (the soul) is the 25th category, distinct from and above the sum of the 24 material categories that comprise the body, - self-luminous, blissfull, eternal, and the spiritual substance. By reason of the intensity of suffereing endured by these souls in the sAmsArika state, as soon as they find a haven of refuge in the trivial enjoyment of their own soul-isolation, they rest so satisfied, and become on that account oblivious to the infinitely more joyfull nature of Bhagavan (God), failing to know Him as such a Higher entity. These are the men who embark particularly upon the path of jnAna-yoga, which is chiefly the means to secure this coveted "zoistic" state - a disembodied or bodiless existence, hanging as it were, in mid-heaven in aeonic suspension, a state past redemption.

5. மோக்ஷத்திே- இச்சையுடையவர்களுக்கு முமுகுக்ங்களென்று பேராகக்கடவது. இதுதான் - முமுகுக்களாய், உபாஸகராயிருப்பாரும் முமுகுக்களாய், ப்ரபந்நராயிருப்பாரும் இரண்டுபடிப்பட்டிருக்கும்.

The Mumuksus, or the Would-be Free, are those souls in whom the longing desire for salvation (i.e. reaching Bhagavan) has arisen. These are the two classes, viz. the UpAsakas, or the Strivers, and the Prapannas, or the Resigned. The former seek salvation by self-effort, and the latter leave the same to Bhagavan's (God's) care. The former thinks of salvation as his concern, whereas the latter thinks of it as His concern.

2. பரஸ்வரூபம்

2. Para-svaruupa or God Principle

This Truth or Principle, is subsumable under five categories:

- 2.1 The Para - the Supreme, or the Beyond.
- 2.2 The VyUha - the Grouped.
- 2.3 The Vibhava - the Multiplied.
- 2.4 The AntaryAmi - the Indwelling or Internal Ruler.
- 2.5 The ArchA - the Imaged.

1. ஈஸ்வரவிஷயத்தி- பரத்வமாவது பரமபதத்திே- (அவாக்யநாதர:) என்று எழுந்தருளியிருக்கிற ஆதியஞ்சோதியருவான பரவாஸுதேவர்

The Para Form of Bhagavan is the eternal transcendent essence - the spiritual Substance - which is the Noumenal, the Beyond, the Supreme, or the Ne Plus Supra, round which rotates, as it were, every kind of Kosmic phenomenon or manifestation.

2. வ்யூஹமாவது - ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார கர்த்தாக்களான ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்ந அநிருத்தர்கள்.

The VyUhas Form is His becoming grouped, after derivation from Para, into such groups as possess the fitness to perform severally the functions, in the material or manifested Kosmos, of the making, the keeping, and the breaking of the fabric of worlds, countless. These derved Godships take the names Pradyumna, Aniruddha, Samkarshna and so forth.

3. விபவமாவது - ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்கள்.

The Vibhava Form consists of the AvatAras, or the Incarnations such as Sri-Rama, Sri-Krishna etc.

4. அந்தர்யாமித்வம் - இரண்டுபடிப்பட்டிருக்கும். அதாவது "அடியேனுள்ளான்" என்றும் "எனதாவி" என்றும், "என்னுயிர்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆத்மாவுக்குள்ளும், "போதிற்கம- வன்னெஞ்சம் புகுந்து" என்றும், "அரவிந்தப் பாவையும் தானுமகம்படிவந்துபுகுந்து" என்றும், "புந்தியிற்புகுந்து தன்பா-ாதரம் பெறுகவைத்தவழகன்" என்றும், "உள்ளுவாருள்ளிற்றெ-ராம் உடனிருந்தறிதி", என்றும் சொல்லுகிறபடியே - கூமீஸஹிதனாய், வி-கூன விக்ரஹயுக்த்தனாய்க் கொண்டு, ஹ்ருதயகம- த்துக்குள்ளே ஸக-ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளையும் ஸதாவே-ாகநம்பண்ணிக் கொண்டும் எழுந்தருளியிருக்கும் இருப்பு.

The AntaryAmi Form falls into two classes. The one is the All-pervadingness of Spirit (or God), the Inner Soul of Souls, forming the very basis of their be-ness (svarUpa-vyApti); and the other is the Beatific Presence, the union of the Mother-and-Father principles of Godhood (guna-vyApti), enshrined in the heart, and ever watching and directing the systole and distole of all processes of the soul's being.

5. அர்ச்சாவதாரமாவது - "தமருகந்ததெவ்வுருவ மவ்வுருவந்தானே தமருகந்ததெப்பேர் மற்றப்பேர்" என்கிற படியே தனக்கென்ன ஒருருவம், ஓர் பெயரும் இன்றிக்கே, ஆழ்ந்தருகந்த வடிவே வடிவாகவும், அவர்களிட்ட பெயரே பெயராகவும், ஸர்வஜ்ஞனாயிருக்கச்செய்தே அஜ்ஞனைப்போ-யும், ஸர்வலக்தனாயிருக்கச்செய்தே அலக்தனைப் பொ-யும், அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாயிருக்கச்செய்தே ஸாபேகூனைப் போ-யும், ரகூகனாயிருக்கச்செய்த ரகூயம்போ-யும், ஸ்வஸ்வாமிபாவத்தை மாறாடிக்கொண்டு கண்ணுக்கு விஷயமாம்படி ஸர்வஸு-பனாய்க்கொண்டு, கோயி-களிலும், க்ருஹங்களிலும், தேசகா-ாவதியின்றிக்கே எழுந்தருளியிருக்கும் நினை- .

The ArcA Form consists in the images of Bhagavan (God) which accommodate themselves to the various tastes of His creatures for their worship, having no fixed form, but that which the worshiper may choose and desire to have Him; having no fixed name but that which the worshiper may choose and desire to call Him by; all-knowing, but seeming as if not-knowing; all-powerfull, but seeming as if powerless; all-suffucient, but seeming as if needy; thus seeming to exchange places, the Worshipped with the worshipper, and choosing to be ocularly manifest to him in temples and homes, in short at all places and at all times desired.

3. புருஷார்த்தஸ்வரூபம்

3. Purushartha-svarUpa or Goal Principle

This Truth or Principle is subsumable under five categories:

- 3.1 Dharma - Duty.
- 3.2 Artha - Wealth.
- 3.3 KAmA - Joys.
- 3.4 AtmAnubhava - Soul-Bliss.
- 3.5 Bhagavad-anubhava - God-Bliss

1. புருஷார்த்தங்களி- தர்மமாவது - ப்ராணி ரகூணத்துக்குறுப்பாகப் பண்ணும் வ்ருத்தி விசேஷங்கள்.

Dharma or Duty, is good works done for the sake of all sentient creatures -such good works as sustain the moral unity of the universe, or that cohesive force inherent in righteous works which binds together all existence into a harmonious whole or Unity. Dharma is unifying, adharmas is separative; the one cohesive, the other divisive.

2. அர்த்தமாவது - வர்ணாஸ்ரமநுபமாபக தநதாந்யங்களை ஸங்க்ரஹித்து தேவதாவிஷயங்களிலும், பைத்ருகமான கர்மங்களிலும், ப்ராணிகள் விஷயமாகவும், உத்க்ருஷ்டமான தேசுகா- பாத்ரங்களையறிந்து, தர்ம புத்த்யா வ்யபிக்கை.

Artha, or Wealth, is money, grain and such other possessions acquired in strict conformity with the rules of varna and Asarma, and using the same in the spirit of charity in the service if Devas, Pitrs and all other creatures generally, with due regard to place, time and fitness.

3. காமமாவது - ஐஹ- ளகிகமாயும், பார- ளகிகமாயும் த்விவிதமாயிருக்கும்.

இஹ-ரகத்தி- காமமாவது பித்ரு மாத்ரு ரத்தநத தாந்ய வஸ்த்ராந்ந பாந புத்ர மித்ர களத்ர பஸ்க்ருஹ ஸ்ரீர சந்தந குஸம் தாம்பு-ரதி பதார்த்தங்களி- ஸப்தாதிவிஷயநுபவத்தா- வந்த ஸுகவிஸேஷங்கள்.

பர-ரகத்தி- காமமாவது - இதி- வி- ஸ்ணமாய், தேஜோருபமான ஸ்வர்க்காதி -ரகங்களி- சென்று, பசி தாக ஸோக மோஹ ஜரா மரணாதிகள் இன்றிக்கே, ஆர்ஜித்த புண்யத்துக்கீடாக அம்ருதபாநம்பண்ணி, அபஸரஸஸ்க்களோடே ஸப்தாதி விஷயநுபவம் பண்ணுகை.

Kama, or Joys are of two kinds: terrestrial or mundane; and celestial or ultra-mundane. The joys of this world are those derived by means of the senses of sound, touch, taste and smell, from such objects as father, mother, gems, lucre, grain, raiment, food, drink, son, friend, wife, cattle, house, land, perfumes, flowers and all such luxuries.

The joys of the other material worlds are of a nature much exalted above those of this world, and consist in dwelling in such bright regions as svaraga, in being there bereft of such distempers as hunger, thirst, grief, passion, age, and death, and there enjoying draughts of nectar, and the love of celestial nymphs (apsaras) [but all one day to cease].

4. ஆத்மாநுபவமாவது - து:க்கநிவ்ருத்தி மாத்ரமான கேவ-ரத்மாநுபவ மாத்ரத்தையும் மோக்ஷமென்று சொ-லுவர்க்கள்.

Atmanubhava, or Soul-Bliss, is also moksha (release) inasmuch as it is the release from, or cessation of, sorrow, or in other words, deliverance from the bonds of the revolving wheel of births and deaths and the recovery of the natural state of the soul in its freedom, or the soul-life confined to itself without objective contacts, in the condition called kaivalya, or isolation, a purely psychic state, but not divine.

5. (இனிபகவதநுபவருபமான) பரமபுருஷார்த்த - ஸ்ணமோக்ஷமாவது - ப்ராரப்த கர்மஸேக்ஷமாய் அவஸ்யமநுபாவ்யமான புண்யபாபங்கள் நசித்து. "அஸ்தி-ஜாயதே- பரிணமதே-விவர்த்ததே-அபக்ஷயதே-விநஸ்யதி" என்கிறபடியே ஷட்பாவ விகாராஸ்பதமாய், தாபத்ரயாஸ்ரயமாய், பகவத் ஸ்வருபத்தை மறைப்பித்து, விபரீதஜ்ஞாநத்தை ஜநிப்பிக்கக்கடவதாய், ஸம்ஸாரவர்த்தகமான ஸ்தூ- ஸரீரத்தை உபேகையோடே பாகட்டு, ஸஷம்நா நாடியா- ஸிர:கபா- த்தை பேதித்துப் புறப்பட்டு, ஸுக்ஷம் ஸரீரத்தோடே வானேற வழிபெற்று. மன்னுங்கடுங்கதிரோன் மண்ட- த்தினன்னடுவுள் அன்னதோரி- ியினூடுபோய் ஸுக்ஷம் ஸரீரத்தையும் வாஸநாரேணுவையும் விரஜாஸநாநத்தா- கழித்து,

ஸக- தாபங்களுமாறும்படி அமாநவ கரஸ்பர்ஸமும் பெற்று, ஸுத்தஸத்வாத்மகமாய், பஞ்சோபநிஷண்மயமாய் ஜ்ஞாநாநந்தஜநகமாய், பகவதநுபவைகபரிகரமாய், ஒளிக்கொண்ட சோதியுமாய் இருக்கிற அப்ராக்ருத விக்ரஹத்தைப்பெற்று, முடியுடைவானவர் முறைமுறை யெதிர்கொள்ள, நிரதிஸ்யாநந்தமயமான திருமாமணி மண்டபத்தை ப்ராபித்து, - கூம்ஸஹிதனாய், பூமிநீளாநாயகனாய், வி- கூணவிக்ரஹயுக்தனாய், குழுமித்தேவர் குழாங்கள் கைதொழ்ச் சோதி வெள்ளத்தினுள்ளே எழுவதோருருவான ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனை நிய்யநுபவம் பண்ணி, நிய்யகிங்கரஸ்வபாவனாகை.

Bhagavad-anubhava or God-Bliss, is true mOksa, or release, inasmuch as it is not only attended by the cessation of all the recurring cycles of physical life, but is release followed by God-bliss, the acme of the soul's aspiration and destiny. A total effacement or remission of all the effects of deeds done, good or bad (which force the soul into material bondage), takes place, and the gross body, which is the medium for experiencing the effects of such deeds (enjoyment or suffering) which is the seat of the sixfold states or modifications, eventuating therein, viz, conception, delivery, change, growth, decline, and death, which is the adobe of the threefold miseries, viz., AdhyAtmika, Ashibhautika and Adhidaivika which screens God from the soul and breeds delusion - which, in short is the root of samsAra, is sloughed off. The soul then enters into the susumnA-nAdI, arises into the head, and rupturing the crown of the skull, soars aloft in the subtle body journeying along the arcir-Adi path, and piercing through the orb of the Sun, reaches the bounds of physical nature defined by VirajA river. Here, by a plunge into its sacred waters, the soul is rid of all the subtle remnants of physical defilement, as well as of the subtle body still adhering to it; and is anon received, on emerging from that holy immersion, by a glorious Personage called AmAnava, whose very touch soothes and disperses for ever all the pangs endured in its aeonic peregrinations in collusion with physical nature. The released soul is then robed in a body of light and glory - pancOpanisan-maya; a body which obstructs not, but is made of such light stuff as helps the raying forth of the powers of the soul, which are knowledge, Bliss, and Devine Service; a body which is fitted for no other purpose than the service of the God; a body, in short, radiant, celestial, spiritual, divine. The soul is then conducted in due pomp and state - in cortege- into the beatific Presence of God, who is visualized there as seated exaltedly in a celestial pavilion, made of such ineffable stuff as is celestial, supported on either side by Sri, BhU and NIA and other hosts of beings and objects, glorious and past compare or conception. These celestial hosts come and go before the August Presence in incessant procession, bent on serving the Lord, actuated by love indescribable: sevice before a Presence, instinct and vibrant with versions of beauty fitting before their vision in ever new forms, like golden eddies in perpetual making and unmaking, rippling along a stream as of molten gold. This Beatific Presence is no other than the High Lord of Vaikuntha (*Vaikuntha-nAtha*), or the Changeless All - Absolute Being - the Immutable, beyond the Perishable - Whose joy without cessation is now granted to the saved soul as the high reward at the end of his evolutionary journey, and the boon of Whose service is to him conferred in terms of eternity. Thus is reached the *ne plus ultra* of blessedness (*parama-purusArtha*)! in other words, the soul-long (*yAvad-AtmabhAvi*) loving devine service - dservice which is not a task, but a prerogative - a service joying in the work.

4. உபாயஸ்வரூபம்

4. UpAya-svarUpa or Means Principle

This Truth or Principle, is subsumable under five categories:

- 4.1 Karma - Works.
- 4.2 JnAna - Knowledge.
- 4.3 Bhakti - (Love-)Faith.

4.4 Prapatti - (Surrender-)Faith.

4.5 AcAryAbhimAna - Trust in the Mediator.

1. உபாயங்களி- கர்ம யோகமாவது - யஜ்ஞ, தாந, தபோ, த்யாந, ஸந்த்யாவந்தந, பஞ்சமஹாயஜ்ஞ, அக்நிஹோத்ர, தீர்த்தயாத்ரா, புண்யக்ஷேத்ரவாஸ, க்ருச்சீர, சாந்த்ராயண, புண்யநதஸ்நாந, வ்ரத, சாதூர்மாஸ்ய, ப- மு-ாஸந, ஸாஸ்த்ராப்யஸ, ஸமாராதந, ஜப, தர்ப்பணாதிதர்மாநுஷ்டாநத்தா- வந்த காயஸோஷணத்தா- பாபநாஸம் பிறந்து, அத்தா- இந்த்ரியத்வாரா ப்ரஸரிக்கிற தர்மபூத ஜ்ஞாநத்துக்கு ஸப்தாதிக்கள் விஷயம்- - மையா- விஷயஸாபேக்ஷை பிறந்து, யம நியம ஆஸந ப்ராணாயாம ப்ரத்யாஹார த்யாநதாரண ஸமாதி ரூபமான அஷ்டாங்கயோக க்ரமத்தா- யோகாப்யாஸ கா- த்தளவும் ஜ்ஞாநத்துக்கு ஆத்மாவை விஷயமாக்குகை. இதுதான் ஜ்ஞாநயோகத்துக்கு ஸஹகாரியுமாய்ம் ஜஸ்வரயத்துக்கு ப்ரதாநஸாதநமுமாயிருக்கும்.

Karma or Works, are those activities that so discipline and mortify the body as to kill sin. Their performance is called Karma-yOga. It consists of sacrifice (*yajna*), charity (*dAna*), austerities (*tapas*), meditation (*dhyAna*), prayers (*sandhyA-vandana*), the five great sacrifices (*panca-mahayAjna*), fire-sacrifice (*agnihOtra*), holy pilgrimage (*tIrtha-yAtra*), holy residence (*punya-ksEtra-vAsa*), expiatory and purificatory rites (*krcchara* and *cAndrAyana*), holy river bathings (*punya-nadI-snAna*), vows (*vrata*), the quarterly sessions (*cAturmAsya*), living on fruits and roots (*phala-mUla-s'ana*), study of holy works (*sAstrAbhyAsya*), holy feeding (*samArAdhana*), silent holy repetitions (*japa*), oblations to ancestors (*tarpana*), etc. These constant occupations for the organs of sense and the organs of action prevent the senses from contacts worldly and consciousness is thus weaned from their contemplation. The consciousness streaming out through the senses to the worldly objects when prevented from sensuous experiences, stands in need of engagements otherwise, and these are afforded in the soul itself. In other words, consciousness is turned away from the Objective, and turned inwards to dwell on the Subjective - a process entitled inhibition and introspection. This process is divided into the eightfold stages of *yama*, *niyama*, *Asana*, *prAnAyAma*, *pratyAhAra*, *dhyAna*, *dhArna*, and *samAdhi*. This eightfold process is specifically called yOga. This yOga part of *Karma-yOga* may be conceived as the transition between *karma-yOga* proper and *jnAna-yOga* proper. This *karma-yOga* is auxiliary to *jnAna-yOga*, and is the chief means of acquiring material prosperity (*ais'varya*), i.e. *artha* and *kAma*.

2. ஜ்ஞாநயோகமாவது - இப்படி யோகஜ்ந்யமான ஜ்ஞாநத்துக்கு - ஹ்ருதயகம-ம், ஆதித்யமண்ட-ம் தொடக்கமான ஸ்த- விசேஷங்களி- எழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனை விஷயமாக்கி, அவ்விஷயத்தன்னை ஸங்கசக்ரகதாதரமாய், பீதாம்பரயுக்தமாய், கிரீடாதிநூபுராந்த திவ்யபூஷணா- ங்க்ருதமாய், - க்ஷமீஸஹிதமாகவும் அநுபவித்து, யோகாப்யாஸ க்ரமத்தா- அனுபவகா- த்தைப்பெருக்கி, அநவரத பாவநாருபமாக்குகை. இதுதான் பக்தியோகத்துக்கு ஸஹகாரியுமாய், கைவ-ய மோக்ஷத்துக்கும் ப்ரதாநஸாதநமுமாய் இருக்கும்.

JnAna-yOga or Knowledge, means the Highest Knowledge, or divine knowledge. *JnAna-yOga* is its acquisition. The *karma-yOga* aforesaid is productive of knowledge. The object or objective, of this knowledge (in other words, consciousness functioning in this direction) is Divinity, conceivable in various localized situations, much as the orb of the Sun, the Heart Lotus, and so forth, and concretizable into Figures of Beauty as that which has an Image in space limits, or the Idea, idolized, bearing the Discus and Conch, attired in radiant robes, bedight with Crowns and Corselets, Armlets and Anklets, mated with Sri and so forth. God is thus conceived as confined in contours of bewitching beauty. This is the special manner in which it is yet allowed man to realize the Divine Spirit in actual presence and for profit, and this serves the purposes of constraining attention, which is habitually dissipate, and of its being riveted on to the Holy Object of contemplation. Consciousness not exercised, is itself moulded into that blessed shape and thus trained, is relieved of all distraction over various futile objects. This is Divine Meditation, which at the start is of brief duration, but which the postulant is to extend by practice

into longer and longer periods, and in the end to render enduring.

This *jnAna-yOga* is auxiliary to *Bhakti-yOga* and is the chief means of affecting soul-realization (*kaivalya-mOksa*).

3. பக்தியோகமாவது - இப்படி தை- தாராவதவிச்சிந்நஸ்ம்ருதிஸந்தாநரூபமான அநுபவம் ப்ரீதிருபாபந்நமாகையும், அதுதன்னை அறியப்பார்த்தா- ப்ராரப்த கர்மங்கழிகையும், ஸாதந ஸாத்யங்களை அநுஸந்தித்து, அதினுடைய ஸங்கோசவிகாஸமாம்படி பரிணமிப்பிக்கையும்.

Bhakti is Love. Bhakti-yOga is the practice of Loving Faith. Fixtures of Consciousness (JnAna) on an idolized ideal Object of Beauty is described to be its persistence and insistence thereon, like the streaming filament of a fluid substance, uninterrupted in flow. So far, the experience obtained from such fixture is what pertains to the province of JnAna-yOga aforesaid. But when the experience partakes of the nature of love, or becomes a loving experience, it obtains the name of bhakti. The practice of this loving experience of loving faith is Bhakti-yOga. In its onward progress it becomes more and more intense and rapturous. Instead of compelling, as it was, it has become inviting; instead of repelling, as it was, it has become bewitching. Effort is merged in craving, self-assertion giving place to self-abandon. The heart has become poured into the intellect, or, rather, the intellect has become fused with the heart. The purely mental has become united with the emotional. Sin is deed wrongly done, and is what confines one in the prison-house of flesh, cutting off from it all the ways of emancipation. It is put into three clusters: *samcita*, *prArabdha* and *AgAmi*. All the yOgas have the virtue of sin-killing. Whereas this virtue is partly effected by the Karma-yOga and JnAna-yOga processes aforesaid, the residue of prArabdha which they leave untouched is also entirely eradicated (or effaced from the pages of soul life) by Bhakti-yOga. To the Bhakti-yOgin a vivid knowledge of Means and Ends is vouchsafed. In other words the true perception of what constitutes the End or what Salvation really signifies, is imparted to him.

4. ப்ரபத்த்யுபாயமாவது - இப்படி கர்ம ஜ்ஞாநஸஹக்ருதையான பக்தியோகத்தி- அஸக்தர்க்கும் அப்ராப்தர்க்கும் ஸுகரமுமாய். ஸீக்ர ப- ப்ரதமுமாய், உபாயம் ஸக்ருத்தாகையா- உபாயநுஷ்டாந ஸமநந்தரம் உண்டாகக்கடவதான பகவதவிஷயாநுபவங்களெ- -ம் ப்ராப்யகோடி கடிதங்களாகையா- ஸ்வரூபாநுரூபமாயிருக்கும்.

இதுதான் ஆர்த்தரூப ப்ரபத்தியென்றும், த்ருப்தரூப ப்ரபத்தியென்றும் இரண்டு படிப்பட்டியிருக்கும்.

ஆர்த்தரூபப்ரபத்தியாவது - நிர்ஹேதுகபகவத்கடாக்ஷமடியாக ஸாஸ்த்ராப்யாஸத்தாலும், ஸதாசார்யோபதேஸத்தாலும் யதாஜ்ஞாநம் பிறந்தவாநே, பகவதநுபவத்துக்கு விபரீதமான தேஹஸம்பந்தமும், தேஸஸம்பந்தமும், தேஸிகருடைய ஸஹவாஸமும் துஸ்ஸஹமாய், பகவதநுபவத்துக்கு ஏகாந்தமாம்படி வி- ஸ்ணமான தேஹத்தையும், தேஸத்தையும், தேஸிகரையும் ப்ராபிக்கையி- த்வரை விஞ்சி, ஓயுமுப்புப்பிறப்பிறப்புப்பிணி வீயுமாறுசெய்வான் திருவேங்கடத்தாயனாகையா- , "திருவேங்கடத்தானே! புகடு- அன்றி- - அடியேன்", "வேங்கடத்துறைவார்க்கு நம:" என்று பூர்ணப்ரபத்திபண்ணி, "ப- நீ காட்டிப்படுப்பாயோ", "இன்னங்கெடுப்பாயோ", "இக்கரையேறியிளைத்திருந்தேன்", "அயடையவருளாய்", "திருவாணை நின்னாணைகண்டாய்" "இனி நான் போகடு- ட்டேன்" என்று தடுத்தும், விளைத்தும் பெறுகை.

த்ருப்தரூப ப்ரபத்தியாவது - ஸீராரந்தர ப்ராப்தியிலும் ஸ்வர்க்கநரகாநுபவங்களிலும் விரக்தியும் பீதியும் பிறந்து, அதினுடைய நிவ்ருத்திக்கும், பகவத்ப்ராப்திக்கும் உறுப்பாக ஸதாசார்யோபதேஸ க்ரமத்தா- உபாய ஸ்வீகாரம்பண்ணி, விபரீதப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தராய், வேதவிஹிதமான வர்ணாஸ்ரமாநுஷ்டாநமும், பகவத்பாகவத கைங்கர்யமும், மாநஸ வாசிக காயிகங்களா- யதாப- ம் அநுஷ்டித்து ஈஸ்வரன்- ஸேஷியாய், நியந்தாவாய், ஸ்வாமியாய்,

ஸீரியாய், வ்யாபகனாய், தாரகனாய், ரக்ஷகனாய், போக்தாவாய், ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸர்வலக்ஷியாய், ஸர்வஸம்பூர்ணனாய், அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய் இருக்கிற ஆகாரத்தையும், தான் - அவனுக்கு லேஷமாய், டியாமயமாய், ஸ்வம்மாய், ஸீரமாய், வ்யாப்யமாய், தார்யமாய், ரக்ஷ்யமாய், போக்யமாய், அஜ்ஞனாய், அலக்ஷனாய், அபூர்ணனாய், ஸாபேக்ஷனாய் இருக்கிற ஆகாரத்தையும், அநுஸந்தித்துக்கொண்டு "களைவாய் துன்பங் களையாதொழிவாய் களைகண்மற்றிே-ன்" என்று உபாயத்தி- ஸர்வபரங்களையும் அவன் பக்க-ிே- பொகட்டு, நிர்ப்பரனாயிருக்கை.

Prapatti is lovingly surrendering or sacrificing faith, or resigned trust in God. The practising of this is Prapatti-yOga. In other words, it is the means of unreservedly placing oneself in His hands, and ridding oneself of all notions of securing salvation by self-effort. It is the attitude of the mind entirely resigned to His will. This is real renunciation (samnyAsa), Bhakti-yOga, supported by Karma-yOga and JnAna-yOga, as described above, becomes a means that tries the utmost strength and capacity of mortals, nor is it compatible with the nature of those souls that have realized their essential nature -their relationship with God. This Path of prapatti is accessible to all, irrespective of caste, colour, or creed (*varna* and *As'rama*) and soon bears fruit, while the other Paths are circumscribed by a variety of conditions. The mental act. "I trust Thee, Lord" once dedicated, is done once for all, for, as soon as done, it is accepted by Him. Whatever series of acts the Suppliant (*Prapanna*) may do thenceforward are no more Means to secure an End, but acquire the character of being Ends in themselves; inasmuch as all these acts become but acts of service done to Him, and devoid therefore of any ultra-motive. Motivelessness of all act arises from its being done as Divine Service; and is hence bereft of all binding character, such as entails phenomenal existence again for the soul who does it. The soul, moreover, does the act on the clear understanding of its own intrinsic position or character, as liege of the Lord who it has to serve. This is the true relation between soul and God, and from it there naturally follows the recognition of the True Means as no other than surrendering faith, or entire loving trust, or trustful faith, which is resignation. Self-surrender, or Resignation, in other words, is sacrificing oneself, or offering an oblation of oneself at God's feet. The truest freedom line in self-surrender. The "Self-assert" of *Bhakti* has given place to the "Self-negate" of *Prapatti*. The uplift to sublime independence is the fruit of complete subservience to the Supreme Law - God.

Prapatti is of two kinds: Drpta, or Patient and Arta or Impatient. (The Prapanna is what we shall call the Suppliant or Psotulant.)

The Postulant, Patient (Drpta) is he who is not only weary of, but dreads, migratory, or material, or embodied life, and is averse from all delights, mundane and ultra-mundane. To obtain relief from these and access to God, he seeks a competent teacher, and under his guidance adopts the Way (Prapatti) of Salvation. He adapts his life to the way of shunning evil, and of walking the paths prescribed by the laws of *varna* and *As'rama* and to the best of his ability, remains devoted to the service of God and of the Godly - straight in thought, speech and deed. He constantly reflects on God being his Lord, and on himself being His liegeman; He as the Ruler, he as the ruled; He as the master, he as the chattel; He as the Spirit, he as the body; He as the pervader, he as the pervaded; He as the Enjoyer, he as but the enjoyed; He as the All-knowing, he as the ill-knowing; He as the All-powerful, he as the powerless; He as the Full, he as the void; He as the All-sufficient, he as the all-wanting. Thus reflecting, the postulate dedicates all to God, laying on Him all his burden, and spends the lease of his life that may still be left to him in perfect resignation, not allowing its peace to be distraught by considerations of self-care for self-salvation.

The Postulant, Impatient (Arta) is he in whom - by the free grace of God - by study and service with a true Teacher, wisdom has dawned, making him loath all such bodies, places, and leaders as wean him from God, and causing him to long for all such things as wean him to Him. He throws himself entirely on

the mercy of God, saying "Lord, Thou alone canst be my Deliverer from all ills", "Thou alone, Lord, art my Way", and "Thee alone, O High, I adore". He grows impatient if salvation, beseeching and besieging God in all manner of ways to lift him once for all to His Holy Feet.

5. ஆசார்யாபிமாநாவது - இவை ஒன்றுக்கும் ஸக்தனன்றிக்கேயிருப்பானொருவனை குறித்து, இவனுடைய இழவையும், இவனைப்பெற்றா- ஈஸ்வரனுக்குண்டான ப்ரீதியையும் அநுஸந்தித்து, ஸதநந்தயப்ரஜைக்கு வ்யாதியுண்டானா- அதுதான் குறையாக நினைத்து ஓளஷதஸேவைபண்ணும் மாதாவைப்போ- இவனுக்காகத் தான் உபாயாநுஷ்டாநம்பண்ணி ரக்ஷிக்கவ- - பரமதயாளுவான மஹாபாகவதன் அபிமாநத்தி- ஒதுங்கி "வ- - பரிசு வருவிப்பே- அது காண்டும்" என்று சொ- லுகிறபடியே ஸக- ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளையும் அவனிட்ட வழக்காக்குகை. எம்பெருமான் தனித்து நித்யஸித்த ப்ராப்யனாகாநிற்கச்செய்தே ஸக- தேவதாந்தர்யாமியாய்க்கொண்டு ப்ராப்யனாகிறாப்போ- , இவ்வாசார்யாபிமாநமும் தனியே உபாயமாகாநிற்கச்செய்தேயும், எ- - ா உபாயங்களுக்கும் ஸஹகாரியுமாய் ஸ்வதந்த்ரமுமாய் இருக்கும்.

AcAryAbhimAna, is either resort to the Mediator by the aspirant for salvation, or resort to the saved by the Mediator Himself from His own free choice.

This fifth Means of Salvation possesses the virtue of being within the nearest reach of mankind, as contra-distinguished from all the other Means aforesaid. These no doubt prescribe God as the object for resort, but He is so beyond the reach of mankind's senses, minds, and hearts as to forbid His being used in the manner of other objects more accessible. This want is supplied by the mediator, insomuch as he is tangibly present in the midst of mankind, as one of their own, and therefore so accessible and so within reach, that the work of salvation becomes for souls to say, a practical reality. This contrivance in the Scheme of Salvatoin has been devised by God Himself, in the manner of the mother feeling love for her child, and the mediator, patent to all mankind, is the result. The Mediator sees his children as weak and helpless, incapable of shifting for themselves. He stretches his hand down to them, on the one side, to lift them up, and he stretches his hand up, on the orther side, to present them to God as fit objects for His mercy and compasion. The function of the Mediator is therefor twofold. He is the mother who is ready to sacrifice her own comfort by voluntarily treating herself to medicine and regimen for the sake of saving the sick child, and he is the Servent who, by such act of self-sacrifice, performs a great deed that pleases the Master, god, who ofcourse, in the first insatance delegated him, or deputed him, for this loving task. He submits to personal suffering in order to redeem the fallen. The Mediator, then is the Ready Means, under the grace by which souls may take refuge and shape their conduct entirely at his sole bidding.

The resort to a Mediator is both an independent Means and an auxiliary Means to the other Means aforesaid, just as God Himself, the eternal is both directly the Goal, and indirectly as the Spirit indwelling in all the lesser Gods of the Pantheon.

5. விரோதிஸ்வரூபம்

5. VirOdhi-svarUpa or Anti (Hostile) Principle

This Truth or Principle, is subsumable under five categories:

- 5.1 SvarUpa-virOdhi - Anti-Soul.
- 5.2 Paratva-virOdhi - Anti-God.
- 5.3 PurusArtha-virOdhi - Anti-Goal.
- 5.4 UpAya-virOdhi - Anti-Means.
- 5.5 PrApti-virOdhi - Anti-Gain.

1. விரோதிவர்க்கத்தி- ஸ்வரூபவிரோதியாவது - தேஹாத்மாபிமாநமும், அந்யஸேஷத்வமும், ஸ்வஸ்வாதந்தர்யமும்

SvarUpa-virOdhi or Anti-Soul, or what is hostile to the soul or soul nature is the soul identifying itself or its nature with body. When this nescience, so to say, has vanished, then comes the profession of allegiance (s'Esatva) to deities other than the One God; but when this error too has disappeared, what may again supervene is the false idea of the Soul's independence, as if it (the Soul-entity) were not dependent for its very be-ness, not to speak of its activities and final doom, on a Kosmic Entity - God (Bhagavan).

2. பரத்வவிரோதியாவது - தேவதாந்தரபரத்வ ப்ரதிபத்தியும், ஸமத்வப்ரதிபத்தியும், கூத்ரதேவதா விஷயத்தி- ஸக்தியோகப்ரதிபத்தியும், அவதாரவிஷயத்தி- மாநுஷ ப்ரதிபத்தியும், அர்ச்சாவதார விஷயத்தி- அஸக்தியோக ப்ரதிபத்தியும்.

Paratva-virOdhi or Anti-God or what is hostile to God is the mis-notion that lesser Gods possess the character of the Supreme, or the mistaking of non-supreme deities or Gods for the One God; or believing them to be of equal status with God; the investing of minor deities with power that can only belong to the Supreme; the mistaking of God Incarnate (Rama and Krishna etc) as human; and thinking that the images of God are inert and powerless.

3. புருஷார்த்த விரோதியாவது - புருஷார்த்தாந்தரங்களி- இச்சையும், தானுகந்த பகவத்கைங்கர்யங்களி- இச்சையும்.

PurusArtha-virOthi or Anti-Goal or what is hostile to the Ultimate Aim. It is desire for fruits or ends other than that of God Himself (the others being those noted under PurusArtha-svarUpa); and the idea of deriving self-gratification or of gaining satisfaction for one's self in doing the devine service.

4. உபாய விரோதியாவது - உபாயாந்தர வை- கூண்ய ப்ரதிபத்தியும், உபாய-ாகவமும், உபேயகௌரவமும், விரோதிபாஹுஸ்யமும்.

UpAya-virOdhi or Anti-Means, or what is hostile to the true Means. It is the notion that other means (those noted under upAya-svarUpa) are of equal, if not more, efficacy that *the* Means (*prapatti*, 4.4 and *AcAryAbhimAna*, 4.5), which requires that those should be discarded, or atleast looked down upon as subordinate or unimportant; the notion of doubt whether this real Means (4.4 and 4.5) can be so simple and light as described, and therefore the fear that it cannot be an efficient means to a goal; the notion that the Fruit or Goal is so great (and therefore the fear that it is absurd or audacious to expect it to happen or to be had for the mere asking); and the notion that the obstacles to ones's obtaining and End are so great and so many (and therefore the fear that the End is beyond reach, as against such tremendous odds obstructing the Postulant).

5. ப்ராப்திவிரோதியாவது - ப்ராரப்த ஸீரஸம்பந்தமும், அநுதாபஸூன்யமாய் குருவாய் ஸ்திரமாய் இருந்துள்ள பகவதபசார பாகவதாபசார அஸஹ்யாபசாரங்களும். இவை எ- -ாவற்றுக்கும் விரோதியென்று பேராகக்கடவது. அந்நதோஷம் - ஜ்ஞாந விரோதியாகக்கடவது ஸஹவாஸதோஷம் - போகவிரோதியாகக்கடவது. அபிமாநம் - ஸ்வரூபவிரோதியாகக் கடவது.

PrApti-virOdhi, or Anti-Gain or Anti-Fruit or what is hostile to what is one's Ultimate End or Ideal of Life. That Ideal being God, to sin against His is but defeating of that Ideal. The next is sinning against the Godly. The third is what is called "heinous sin" (hEya), begotten of the soul and body intimacy, devoid of remorse, atrocious and persistent in performance. "Sins of Food" is hostile to knowledge or drawing

of Wisdom. "Sins of Company" is hostile to bliss or reaping the fruit of real bliss. "Sins of Self" or "Self-Love" is hostile to Self-Nature (as defined under Sva-svarUpa).

Conclusion

இப்படி அர்த்தபஞ்சக ஜ்ஞாநம் பிறந்து முமுக்ஷுவாய் ஸம்ஸாரத்திலே- வர்த்திக்கிற சேதநனுக்கு மோக்ஷஸித்தியளவும் ஸம்ஸாரம் மே-டாதபடி கா-ஷேபம்பண்ணும் க்ரமம் - வர்ணாஸ்ரமாநுபமாகவும், வைஷ்ணவத்வாநுநுபமாகவும், அஸநாச்சாதநங்களை ஸம்பாதித்து "யதந்ந: புருஷோ பவதி ததந்நாஸ்தஸ்ய தேவதா:" என்கிறபடியே ஸக-பதார்த்தங்களையும் பகவத்விஷயத்திலே- நிவேதித்த, யதாப-ம் பாகவதகிஞ்சித்காரமும்பண்ணி, தேஹதாரண மாத்ரத்தை ப்ரஸாத ப்ரதிபத்தியோடே ஜீவிக்கையும், வருந்தியும் தத்வஜ்ஞாநம் பிறப்பித்த ஆசார்யன் ஸந்நிதியிலே- - கிஞ்சித்காரத்தோடே அவனுக்கு அபிமதமாக வர்த்திக்கையும், ஈஸ்வரன் ஸந்நிதியிலே- - தன்னுடைய நீசத்வத்தை அநுசந்திக்கையும், ஆசார்யன் ஸந்நிதியிலே- - தன்னுடைய அஜ்ஞாதையை அநுஸந்திக்கையும், ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸந்நிதியிலே- - தன்னுடைய பாரதந்த்ரயத்தை அநுஸந்திக்கையும், ஸம்ஸாரிகள் முன்னிலே- - தன்னுடைய வ்யாவ்ருத்தியை அநுஸந்திக்கையும், ப்ராப்யத்திலே- - த்வரையும், ப்ராபகத்திலே- - அத்யவஸாயமும், விரோதியிலே- - பயமும், தேஹத்திலே- - அருசியும், ஆர்த்தியும், ஸ்வரூபத்திலே- - உணர்த்தியும், ஸ்வரக்ஷணத்திலே- - அஸக்தியும், உத்தேஸ்யவிஷயத்திலே- - கௌரவமும், உபகாரவிஷயத்திலே- - க்ருதஜ்ஞாதையும் உத்தாரகப்ரதிபத்தியும், அநுவர்த்திக்கையும் வேணும்.

இப்படி ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களோடே கூடிவர்த்திக்குமவன் - ஈஸ்வரனுக்குப் பிராட்டிமாரிலும், நித்யமுக்தரிலும் அத்யந்தாபிமத விஷயமாகக்கடவன்.

To the man in whom has dawned the knowledge of these Five Truths, in whom has arisen the thirst for Final Release (mOksha), but who has still to live in this world in the midst of the worldly, the manner of spending that life, till Release is obtained, and so that worldliness may not again besiege or inveigle him, is laid down briefly as follows:

He shall earn food and raiment in accordance with the rules of Varna, As'rama and Vaisnavism. He shall invariably offer them to God, and give to the Godly according to his means; he shall use his earnings no further than his physical wants demand, and look upon them as gifts from God; he shall show gratitude to his spiritual teacher, who takes pains to open in him the gates of Knowledge, and shall behave after his heart; he shall acknowledge his humility before God; his ignorance before his teacher and his obedience before Sri-Vaisnavas; he shall practice isolation, from the worldly; he shall languish in liberation; he shall persist in the path he has chosen; he shall dread all that is inimical to his purpose; he shall not love his body; he shall be earnest in his upward effort; he shall ever be alive to his spiritual nature; he shall feel powerless to protect (or inability to save) himself; he shall bear in mind the solemn sublimity of the object of his attainment; he shall be grateful for good received; and he shall, above all, adore his Mediator and follow him.

So armed with the knowledge (of the Five Truths) and adorned by the conduct ensuant therefrom, the Pilgrim to the Kingdom of God becometh to Him an object dearer to Him than all the Heavenly Hosts (Eternals and Archangels) ever near Him; nay, dearer to Him than even Sri Herself.

ஸ்ரீ பிள்ளை-காசார்யர் திருவடிகளே ஸரணம்.
ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.
அர்த்தபஞ்சகம் முற்றிற்று.